

HET DRASSIG SOUTERRAIN

Een zomerliefde in De Pijp

HET DRASSIG SOUTERRAIN

Een zomerliefde in De Pijp

Mirjam Windrich

THE GEAR/BRAVE NEW BOOKS

© 2025 Mirjam Windrich
Schrijver: Mirjam Windrich
Coverontwerp: Mirjam Windrich
ISBN: 9789465312071

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Welbeschouwd neemt de liefde alle problemen weg. Op dezelfde manier leidt elke grote hartstocht uiteindelijk naar een zone van waarheid. Naar een andere, uitermate pijnlijke ruimte, waar het uitzicht evenwel weids en helder is. Waar de gezuiverde dingen verschijnen in hun klaarheid, hun zuivere waarheid.

- Michel Houellebecq

‘Je behoort nu gelukkig te zijn,’ zegt hij, ‘Ik heb je voor de poorten van de hel weggesleept.’

Het snerpande, schuivende printermechanisme had me al gewekt. Snikkend probeer ik terug te keren in mijn droom waarin de aardbol zich onder mijn voeten vandaan trekt en smalend wegdraait, en ik er nog iets van probeer terug te pakken.

Wat printte Hannes? Een brief? Een stuk van het film-scenario? Hoe vaak hij daar niet over belt met zijn uitgever en de regisseur. Drukte van moderne schrijvers, wat weet ik ervan.

Zijn adem ruikt dit keer god zij dank naar koffie. Hij hoeft de kantoorstoel slechts van zijn bureau af te draaien om voorover over het bed te kunnen leunen. Het past allemaal net in de achterkamer van de Amsterdamse pijpenla.

De stoel kraakt, nu zakt hij achterover, ongetwijfeld met zijn armen over elkaar, zijn grote kin in de lucht van waaruit hij me streng aankijkt. Dat vermoed ik, want mijn ene oog ligt in een kussen gepropt en het andere is troebel van het vocht.

Hij heeft zijn brilletje al op, ik niet.

De brilletjes die ons op elkaar laten lijken, met dezelfde bruine ogen erachter.

‘Ik ben ook gelukkig,’ prevel ik, ‘maar het gaat te snel, ik weet het allemaal niet meer.’

‘Zoveel is dat niet... dat allemaal,’ zegt hij op die zangerige toon, ‘Of wil je terug naar het middelmatige leventje met je fotograaf?’

Ook mijn keel zit nu dicht.

‘Sorry’, zegt hij.

Hij staat op en buigt over me heen. Ik draai mijn gezicht naar hem toe en open mijn ogen. Kus op mijn mond.

‘Dag snoetje, ik bel je later. Over drie dagen slapen we weer samen.’

Hij verlaat de slaap- annex schrijfkamer, beent voort over de scheef aflopende kraakvloer in de woonkamer en verlaat het huis door het smalle, door mij gewitte gangetje. De deur klinkt als dik, nattig karton, het hele huis lijkt trouwens ieder moment te kunnen instorten. De vloer is zo vochtig dat je met een ferme stap door het vermolmd hout trapt om in het rattenparadijs van de Amsterdamse Pijp te belanden. Geen wonder dat een andere schrijver het huis het drassig souterrain noemt, maar dat weet ik nu nu nog niet.

Ik mag blij zijn dat ik er mag slapen en ik draai me nog even om, op zoek naar uitdoving van mijn rondrazende redeneringen, mijn trillende binnenste en almaar die tranen. Hoe middelmatig was dat leventje eigenlijk? Van de vraag knap ik wat op. In vergelijking met de armoedige zooi hier is daar geen sprake van, maar dat is niet wat Hannes bedoelt.

Nee, het gaat om wat ik hem heb verteld en dat wij elkaar hebben gevonden. Hij 27, ik 26, hij animus en ik anima. Trouwen en kinderen krijgen. En schrijven, heel veel schrijven. Beroemd worden heeft hij al in gang gezet, zijn belangrijkste boek is reeds gepubliceerd.



Deel I

We leven in het jaar 1991 en op deze zomerse zaterdagavond kijkt Jos, de fotograaf, in de woonkamer televisie. Ze noemen het 'de yuppiebunker', het gloednieuwe appartementencomplex vlakbij Artis in Amsterdam.

Honderdtwintig vierkante meter massief eiken parket, een zwartglanzende keuken en twee groene, lederen banken markeren mijn nieuwe thuis. Mijn boeken staan in de Ikea-Billies in de logeerkamer, samen met mappen en andere spullen waartussen ik vier jaar de gelukkige studente op de Keizersgracht was, met als levensopdracht zich tot het bittere einde met boeken te omgeven. Een jaar geleden studeerde ik af in de Nederlandse taal en letterkunde.

Boeken horen niet thuis in een woonkamer, vindt Jos. Sinds hij zijn twee poezen vanwege mijn allergie in zijn oude huis achterliet, is alles wisselgeld. Bovendien is het zijn huis, is het zijn geld en rijden we in zijn auto. Alsof we ook in mijn auto hadden kunnen rijden, maar ik heb geen rijbewijs en bovendien, waarvan kan ik een auto betalen?

Toen we voor de derde keer afspraken, anderhalf jaar geleden, liet ik hem iets uit mijn dagboek lezen. Een korte filosofische beschouwing over het menselijk bestaan. De kern ervan was dat het opletten geblazen was, maar het stond er wat wolliger.

'Zegt me allemaal niks,' zei hij.

Ik probeerde een gedicht, uit een ander schriftje.

'Zegt me ook niks, maar als je wilt schrijven moet je gewoon gaan schrijven.'

Hij zou het niet lezen. Hij dacht in beelden.

Ik schuif achter mijn bureau en pak mijn vulpen, mezelf manoeuvrerend in schrijversstemming. Daar heb ik steeds minder tijd voor want ik ben een werkend mens geworden.